

ми не пропускаха случай да пръскат най-възмутителнитѣ за мене мълви: че съм бил еретик, безвѣрник, безбожник, а тогаз аз бѣх и набожен и ревностен черковен проповѣдник. Имаше, наистина, и нѣкои добри калугери, даже и много по-добри и от мнозина сегашни, които разбираха положеньето ми, утѣшаваха ме и насърдаваха ме в' подвиг'а ми против Гръцкото духовенство . . .; но и добритѣ калугери, и лошитѣ калугери, Бог с' ними. Не е сега работата за калугеритѣ, да се върнж на прѣдмѣт'а си.

Даскал'а в' Пиперково, син на попа който се прѣстори на заспал за да ме не приеме на дом'а си, в'нощното си онова посѣщение което, както расправих по-горѣ, ми направи в'избата на Дѣда Драгана (дѣто бѣх останжл да прѣнощувам), когато се разговаряхми с' него и аз по обичаю употребявах често нѣкои от достопамятнитѣ си изрѣчения, попита ме дѣ съм чул и как съм запомнил аз толков „стари думи“. Това беше първото название което чух от други уста за достопамятнитѣ от мене наричани изрѣчения, но и то не ми се виждаше чисто народно, приличаше ми нѣкак на селско, полудаскалско наименование. Както и да е, това ми даде повод да се ослушам в' народа да ли той ги не нарича с' друго нѣкое особено име. Колкото и да се вслушвах, не чувах нищо друго освѣн: има дума, както има една дума, както рѣкъл онзи и нищо повече. Колчем пѣк се вземах да распитвам уж как се казват таквизедни думи, които прѣвеждах за примѣр, до нищо не можях да се добиж и даже работата се позаплиташе и по-неразбрана ставаше и от селенитѣ все пак на „рекъл онзи“ се спираше, а от селскитѣ даскали на „стари думи“.

По-главното обогатяване на сборката ми бѣше станжло в' Бѣла дѣто се бѣх застоял и повече. В' това село, по него врѣме, прѣди 38 години, по дюгенитѣ и по кавенетата мжжѣтѣ говоряха повече по Турски и употребявах достатъчно „стари думи“ на тоя язык. Това ме и накара да хванж да записвам и Турски „стари думи“. Трѣбва да признаж че Турскитѣ стари думи аз намирах много по-замисловати, по-често употребявани и по-приложими на практический живот; само че нѣкои от тѣх сж много по-галатни, тѣй що онова което по Турски можеше безазорно да се изговаря в' галатни думи, още и да се прави, на Български никак не идеше да